

O VÍDEO DE BENNY

Michael Haneke, 1992

1764

ESTREA EN NUMAX: 10.06.2026 | V.O.S.E. | 105 min

Benny é un rapaz de 14 anos de boa familia. Seus pais tentan compensar a falta de agarimo agasallándolle un estupendo equipo de vídeo. Obsesionado co uso do seu novo xoguete, grava como sacrifican un porco cunha pistola, escena que o incita a cometer un acto salvaxe.

Fóra de cadro

Por Constanza Moctezuma

Non só me incomodan as películas de Michael Haneke, senón que adoitan evidenciar un profundo desexo que sinto por observar aquilo que non debería ser visto... *O vídeo de Benny* empeza cunha gravación caseira feita polos pais de Benny, un adolescente, onde matan un porco. Esta primeira secuencia abre un discurso, non sobre o asasinato de animais, senón sobre o que vemos na televisión e outros medios. Por que fotografamos ou gravamos un acto violento? Por que o almacenamos nunha memoria ou gardámolo? E máis importante aínda, por que o reproducimos para volver velo?

O poderosísimo comezo desta película establece claramente unha cousa: non se trata dun discurso máis sobre os medios de comunicación como un espazo masivo de promoción da violencia. Pola contra, Haneke enfócase no caso particular da observadora e o observador. En primeira instancia, Haneke fai un comentario sobre a televisión e o cinema onde dalgún xeito denuncia os realizadores que documentan. Con todo, e sobre todo, ponnos en evidencia por velas. Roger Ebert, sobre *Funny Games* (1997), asegura que se trata dun xogo que o director nos propón e no que o único xeito que temos de gañar é non ver nin comezar o filme.

Aínda que *Funny Games* trata máis sobre a violencia como forma de entretemento, *O vídeo de Benny* afonda no *voyeurismo* e da curiosidade que esperta ver un acto violento para saber “como sería na realidade”. Replicando o que sucede na primeira secuencia da película, Benny garda a pistola e dispáralle a unha nena a quen anteriormente lle mostrara o vídeo inicial. A relación entre Benny e a nena, espontánea e fortuíta como a súa morte, mostra máis unha escusa para o experimento de Benny que un motivo argumentado ou un emotivo para asasinala. Benny, tal como o fixo o seu pai co animal, rexistra en vídeo o asasinato da nena, o cal ocorre fóra de cadro. É este un de tantos momentos onde a película nos sinala a nós como espectadores. Toda a escena se desenvolve en cadro agás o asasinato como tal. Así, sen darnos conta, Haneke provoca que case nos asomemos, literalmente movendo o noso pescozo e mirada cara ao recuncho da pantalla querendo alcanzar a ver algo. Por que queremos ver como a mata? Por que é máis doado ver as cousas en pantalla? Estamos tan acostumadas á violencia que xa non só estamos anestesiadas ante ela, senón que buscamos aínda máis?

Benny volve reproducir a fita do asasinato na televisión do seu cuarto. Ao ter a porta aberta, os seus pais observan a fita e quedan sen palabras. Pero nunca afastan a mirada. Momentos despois, dedícanse a discutir como encubrir a Benny. Avalían diferentes opcións. «Alguén te viu con ela? Cortámola en anacos? Enterrámola? Queimámola?», pregúntanse entre eles. Toda esta conversa é gravada (fóra de cadro) pola handycam de Benny. Vemos esta escena filmada dúas veces na película: unha vez filmada por Haneke e unha segunda gravada por Benny. Se falamos da película como metáfora dun sistema que nos introduce na violencia como forma de entretemento ao punto de normalizala na vida cotiá, é natural que os pais (as autoridades) sexan os que vaian á cadea, aínda que isto desvele o lado anempático de Benny. *O vídeo de Benny* ponnos nunha situación moi incómoda. A quen lle esperta a curiosidade que espertou en Benny e quen seguirá vendo películas onde vemos outras formas de asasinato e de violencia aínda que non as executemos?